

Sabotage in het klimpark

Ulf Blanck — illustraties van Jan Saße

Verteld door Henk Hokke

Nederlandse uitgave: © 2016 Ars Scribendi Uitgeverij bv
© 2012 Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Duitsland
Oorspronkelijke titel: Die drei ??? Kids Tatort Kletterpark

Tekst: Ulf Blanck
Vertaling: Henk Hokke
Redactie: Dorette Zwaans
Zetwerk: pollet-vaneyck.com
Coverillustratie en illustraties binnenwerk: Jan Saße
Inkleuring cover: Atelier Reichert
Kaartjes Californië en Amerika: Marlon Kromodikoro

ISBN: 9789461755032
NUR 282/283

Alle rechten voorbehouden.

De drie ???[®]

Sabotage in het klimpark

Kersenoogst	7
Apenraadsels	13
De Tarzanzwaai	21
Sabotage!	28
Misdrijf in het klimpark	34
Zaak opgelost?	39
Drie milkshakes	49
Houtlevering	56
Afgezaagd	64
Spaghetti met gehaktsaus	75
Redding op hoogte	82
Chantage	90
Bosgeesten	98
Schatrovers	106
Een Tarzanschreeuw	117

Kersenoogst

‘Justus, je moet de kersen plukken die bovenin zitten. Dat zijn de beste. Anders vreten de vogels ze op.’

Aan de voet van de kersenboom maakte tante Mathilda wilde armgebaren.

Justus stond hoog op de wiebelige ladder. Hij durfde nauwelijks naar beneden te kijken.

‘Straks val ik!’ riep hij terug. Hij hield zich met beide handen stevig vast. ‘Waarom groeien kersen niet gewoon op de grond, net als aardbeien?’ mompelde hij in zichzelf.

Voorzichtig stapte Justus nog een treetje hoger. Hij had een beetje last van hoogtevrees, maar hij had zich toch door tante Mathilda laten overhalen. Hij was namelijk dol op haar kersentaart. Er stond maar één kersenboom in de tuin, maar dat was dan ook een enorm exemplaar. Die leverde genoeg kersen op om een heel jaar taarten van te kunnen bakken.

Intussen was oom Titus uit zijn rommelschuur tevoorschijn gekomen. Grijnzend keek hij omhoog.

‘Het valt toch nog wel tegen, hè Justus? Ik heb het de afgelopen twintig jaar gedaan, maar nu is de jeugd aan de beurt. We kunnen de boom natuurlijk ook omzagen. Dan kun je de kersen zittend plukken.’

Daar kon tante Mathilda niet om lachen. Ze gooide een kers in Titus’ richting, die hij handig ontweek. ‘Even een toontje lager, Titus! Wees blij dat die boom zo groot is. Zonder deze kersen zou ik nooit de kersentaartwedstrijd van Rocky Beach winnen. Iedereen blijft mooi met z’n vingers van die boom af!’

Opeens schoot ze in de lach. ‘Hmm ..., tenzij ik een keer een heel andere taart bak. Wat denken jullie van een heerlijke knoflooktaart?’

‘Nee, laat maar,’ zei Justus lachend. ‘Ik pluk nog wel even verder.’

Op dat moment kwamen zijn twee vrienden Bob Andrews en Peter Shaw het erf op fietsen.

Peter ontdekte Justus als eerste. ‘Just! Wat doe jij nou daar? Oefen je voor aap of zo?’

‘Ha ha, heel grappig. Je ziet toch wat ik aan het doen ben? Ik pluk kersen. Help liever even voordat

de vogels die boom kaalvreten. Zonder kersen geen kersentaart, hoor. Of durven jullie soms niet?

Dat liet de sportieve Peter zich geen twee keer zeggen. Hij was inderdaad geen waaghals, maar klimmen was zijn specialiteit.

Met een flinke sprong kon hij de eerste tak beetpakken. Bliksemsnel hees hij zich erop. 'Zo doet een echte aap dat,' zei hij grinnikend. 'Hé Just, voordat jij boven bent, heb ik alle kersen al geplukt. Kom op, Bob, wie niet plukt, krijgt geen taart!'

De volgende twee uren zaten De drie ???, zoals de jongens zichzelf noemden, in de kersenboom. Ze plukten de ene emmer met kersen na de andere.

Beneden verdeelde tante Mathilda de kersen over een paar houten kisten. ‘Het zijn er echt heel veel dit jaar. Ik hoop dat ik genoeg weckpotten in huis heb. Ik stuur Titus straks wel even naar meneer Porter. Die man verkoopt alles, zelfs weckpotten.’

Natuurlijk belandde niet elke kers in de emmer. Regelmatig eindigde een dikke rode kers in de mond van een van de drie jongens.

Bob keek op zijn horloge. ‘Mijn vader kan elk moment hier zijn. Hij heeft een verrassing voor ons.’

Justus klom vlug naar beneden. ‘En daar kom je nu pas mee! Als jouw vader een verrassing heeft, gebeurt er altijd iets spannends. Weet je al waar het over gaat?’

‘Nee, alleen dat het iets heel belangrijks is. Ha, daar is ie!’

Meneer Andrews werkte bij een grote krant in Los Angeles. Hij was vaak onderweg om reportages te maken.

‘Hoi, pap,’ riep Bob. ‘Ik heb al verteld dat je een verrassing hebt. Zeg dus maar gauw wat het is.’

Zijn vader keek hem geheimzinnig aan. ‘Even geduld, Bob. Als ik alles meteen vertel, is het geen verrassing meer. Dan kan ik net zo goed nu ook al zeggen wat je voor kerst krijgt. Dan is de lol er toch af?’

‘Ja, dat is waar’ gaf zijn zoon toe. ‘Ik ben gek op verrassingen.’

‘Mooi zo,’ zei zijn vader. ‘Maar één ding kan ik alvast verklappen: we gaan de bergen in. En we zijn de hele dag weg.’

Tante Mathilda had alles gehoord. ‘Ja ja, laat mij maar weer alleen met al die kersen. Nou ja, het is tenslotte vakantie en als jullie weg zijn kan ik in elk geval ongestoord de kersen inmaken. Jullie gaan toch niet iets gevaarlijks doen, meneer Andrews?’

Bobs vader stak juist een kers in zijn mond. ‘Nee hoor,’ antwoordde hij lachend. ‘Ik zal goed op deze jongetjes passen.’

Apenraadsels

Nadat Peter zijn ouders had gebeld, vertrokken ze. De drie ??? zaten op de achterbank van het sportwagentje van Bobs vader.

Bob tikte zijn vader ongeduldig op de schouder. ‘Pap, kun je niet een kleine hint geven? Waar gaan we nu naartoe?’

‘Oké, jullie houden wel van een raadseltje, toch? Luister goed: voor vogels is het een makkie. Apen zijn er dol op, maar voor schildpadden is het niks. Rara, wat is het?’

Peter fronste zijn voorhoofd. ‘Gaan we naar de dierentuin? Wat denk jij, Just? Jij bent ons meesterbrein.’

Justus beet in zijn onderlip. Dat deed hij altijd als hij diep nadacht. ‘Vogels, apen en schildpadden ... hmm, die hebben niet echt veel met elkaar te maken. Een vogel kan vliegen en een aap kan klimmen. Maar een schildpad kan niet veel. Ja, een beetje op de grond kruipen. Poe, lastig raadsel.’

‘Waarom zou een aap er dol op zijn?’ peinsde Bob hardop.

Plotseling kreeg Justus een idee. ‘Wacht eens. Een aap is dol op boompje klimmen, en een vogel zit ook zo hoog in een boom.’

Bobs vader grinnikte. ‘Niet slecht bedacht, je bent warm.’

Intussen waren ze al best hoog in de bergen. Links en rechts van de weg stonden reusachtige bomen.

‘We rijden door een bos,’ zei Peter. ‘Misschien heb je gelijk, Just, met die bomen.’

‘En? Hebben jullie al een idee?’ vroeg meneer Andrews die vaart minderde. ‘We zijn er namelijk.’

‘Ha, ik weet het,’ riep Justus. ‘Dat ik dat niet eerder heb bedacht. Apen, bomen, klimmen... Zijn we in een klimpark?’

Bobs vader haalde even zijn handen van het stuur en applaudisseerde. ‘Goed denkwerk, Justus! Er is hier vorige week een nieuw klimpark geopend. Ik moet er van mijn krant een stuk over schrijven. Ik vond het wel handig om te weten wat jongens zoals jullie ervan vinden.’

Ze passeerden een groot bord.

